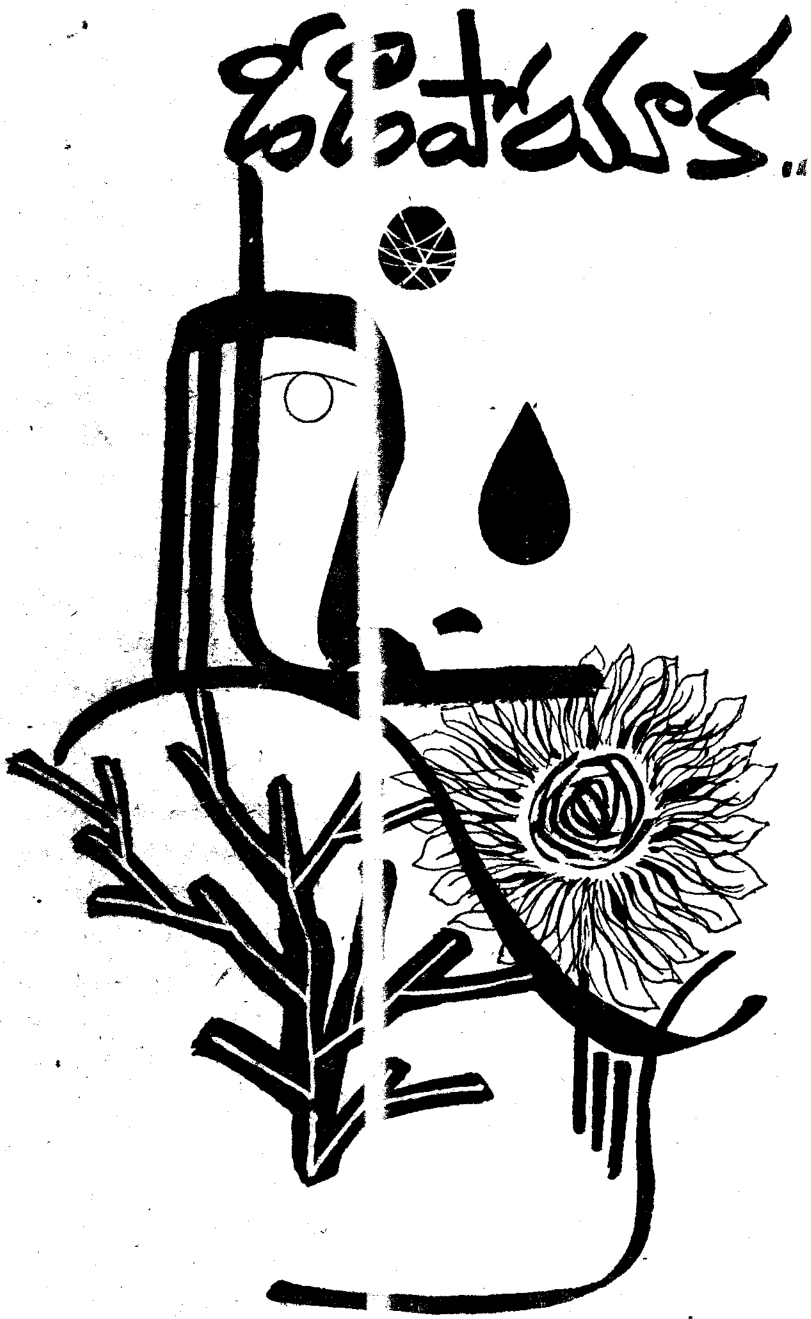

"మర్చిపోరు కదూ" అంది భానుమ
తలుపు వరకూ వచ్చి. అలా
అన్నట్టు తలూపి తలుపు తీసుకొని వెళి
పోయాడు. అతని జోళ్ళ శబ్దం వింటు
భానుమతి తలుపుకు జారబడి అలా
వుండిపోయింది. నడవాలో ఓ నిముష
పాటు ఆగిపోయి మళ్ళీ శబ్దం వినిపిం
క్రమంగా ఫేడౌట్ అయిపోయింది.

అతను వెళ్ళిపోయినా గదిలో యింకా సిగరెట్టు వాసన పోలేదు. ఫేనువేస్తే సిగరెట్టునుసి గుప్పున కళ్ళల్లోకి దుమ్ములా కొట్టింది. భానుమతి కళ్ళు నులుముకొంది. చేతివేళ్ళకి నిద్రమత్తు వెల్వెట్ లా తగిలినట్టనిపించింది. ఆవలింతతో ఒళ్ళు విరుచుకుంది. నీరసం నరాల్లోంచి మనసులోకి జలపాతంలా దూకుతోంది.

భానుమతి రెండు ఏపిల్ పళ్ళుతిని మంచినీళ్ళు తాగింది. నలిగిపోయిన పక్క సర్దుకుని నిస్సత్తువతో దానిమీద వాలిపోయింది. గత రెండు నెలల జీవితమూ మాటిమాటికీ గుర్తొస్తోంది కాని గుర్తు చేసుకొనే ఓపిక లేదు. ఓపిక వెనక ధైర్యంలేదు. ధైర్యం వెనక వెలుగులేదు. భయం. కోపం. అసహాయత. మాడిపోయిన వెలుగుదార్ల చిక్కులు పడిపోయిన చీకటి గజిబిజి అల్లిక. అలాటి దారిలో బితుగ్గా, నిస్త్రాణగా వెళ్ళివెళ్ళి ఎక్కడో దారితప్పి, సొమ్మసిల్లిపోక తప్పదు.

తలుపు తోసుకుని రత్నాబాయి గ్లాసుతో పాలు పట్టుకొచ్చింది. "చలి వణికించేస్తోంటే ఫేను వేసుకున్నావేమిటీ! తీసెయ్యనా, ఉదయానికి మళ్ళీ రొంప చేసేస్తుంది" అంది.

భానుమతి ఏమీ మాట్లాడలేదు. అటు పక్కకి తిరిగి పడుకుంది.

"ఎందుకే పిల్లా అంత కోపం. ఇదిగో పాలు టేబిలు మీద పెడ్తున్నాను. వేడి వేడి వున్నప్పుడే తాగేవంటే వొంట్లో అలసటంతా ఎగిరిపోతుంది."

ఫేను ఆపేసి, దుప్పటి కప్పి, తలుపు దగ్గరగా చేరేసి వెళ్ళిపోయింది.

భానుమతికి ఇంకా ఆకలిగానే వుంది. పాలు తాగి ముసుకు నిండా కప్పేసుకుని నత్తలా ముడుచుకు పోయింది. వేడివేడి పాలు తాగడంవల్ల నిద్ర తేలిపోయినట్టుంది. కళ్ళ రెప్పల వెనక నీడలు కదులుతున్నాయి. మనసు పొరల కింద ఆలోచనలు ప్రవహిస్తున్నాయి.

ఈయనైనా వుత్తరం రాస్తాడో లేదో! చాలా నమ్మకంగానే చెప్పాడు. ఎంతగానో జాలిపడ్డాడు. సానుభూతి చూపించాడు. అలా సానుభూతి చూపిస్తూనే, జాలిపడుతూనే ఒంటిమీద మళ్ళీ మళ్ళీ అధికారం సంపాదించుకున్నాడు. ఇంతకు ముందూ యింతే. చాలా సార్లు జరిగింది. కాని యింతవరకు ఫలితం లేక

"టి మనిషిపై నమ్మకం పెంచుకొనే మనిషి గొప్పవాడు. ఇతరులకు తనపై న మ్మకం ఉండేలా జీవించే మనిషి మరింత గొప్పవాడు. నమ్మగూడని వ్యక్తుల్లా నిపించే వారికన్నా, తమను ఇతరులు నమ్మేలా ప్రవర్తించి, అలా నమ్మినవ ని వెన్నుపోటు పొడిచి తీరని వ్యధకు గురిచేసి వారి జీవితాల్నే నాశనం సే వ్యక్తులతోనే ఎక్కువ ప్రమాదం"

శీలా వీర్రాజు

పోయింది. కష్టం మాత్రమే లింది. తన అమాయకత్వాన్ని ఆసరా సుకుని అంతా లాభం పొందడానికే యత్ని స్తున్నారు. సాయపడే వాళ్ళే లేరు. అయినా ఏరోజు కారోజు పడక తప్పడంలేదు. నిరాశలోంచే ఆ పుట్టుం దేమో.

పూర్తిగా ఆలోచనల్లో కొ కుపో కుండానే నిద్ర ఆమె మీద వాలి పోయింది. నిస్సత్తువతో ముట్ట సంటే వూడిపోయేట్టున్న అన్ని కీళ్ళ డళ్ళ లోంచీ పాకుతూ వచ్చి చన ద్వారాల్ని, కంటి రెప్పల్నీ వ కు లేసి బిగించేసింది. చాలా రాత్రుళ్ళ గే ఆ రాత్రికూడా ఆమెకు కలల్లేని మత్తు నిద్రలో మిగిలిన సగంరాత్రీ గడిచి పోయింది.

ఉదయం బాగా ఎండెక్కే గాని తెలివి రాలేదు. తెలివొచ్చినా టనే మంచం మీంచి లేవాలని పిం లేదు. వొళ్ళంతా ఏకీలు కాకీలు విడిపోర గా వుంది. అలాగే మంచం మీద కుని వుండి పోయింది భానుమతి.

రత్నాబాయి తలుపు తో సుకుని తొంగిచూసి మళ్ళీ దగ్గరకు చేరేస్తు డగా ఆ అలికిడికి కళ్ళు తెరిచింది భాన తి.

"ఏమీ లేదు. ఊరికే..... దు. అప్పుడే లేవటం ఎందుకులే. మరి క స్సేపు పడుకో" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయిం .

ఎవరిమీదా లేని యింత అభి నం తనమీదెందుకో అర్థంకాకపోలేదు ను మతికి. పిలిస్తే పరుగెత్తు కొచ్చి అడ క్కుండా అన్నీ అమర్చిపెట్టి తనని హా రాణీలా చూసే యీ అభిమానం త్రత మని నమ్మేంత తెలివి తక్కువది దు ఆమె. అందుకే ముసలావిడ తియ్యగా మాట్లాడినప్పుడల్లా చటుక్కున గొంతు పట్టుకొని పిసికేసి గుడ్లు తేలేసే దాకా వదిలిపెట్టగూడదని వుంటుంది. కాని అది సాధ్యంకాదు. ఈ వయసులో కూడా గుండ్రాతిలాగా వుంటుందామె.

మరో అర్థగంట మంచం మీదే అటూ యిటూ దొర్లుతూ గడిపి మెల్లగా లేచింది. బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్తోంటే రాధిక వేళా కోళం ఆడిందిగాని భానుమతి పట్టించు కోలేదు. మామూలుగా పలకరించినట్టు తలెత్తి చిర్నవ్వు నవ్వేసి వెళ్ళిపోయింది. ఎవర్నీ నమ్మేట్టు లేదిక్కడ. ఒక్కొ క్కప్పుడు తన నీడే తనని భయపెడ్తు న్నట్టుంటుంది. అందుకని ఎవరికి దగ్గరగా వెళ్ళాలన్నా భయమే. ఎవరయినా తనని చూసి నవ్వితే ప్రతిగా నవ్వడం. పలక రిస్తే పలకరించడంతప్ప తనంత తానుగా ఎవరితోనూ సన్నిహితంగా కలనదల చుకోలేదు భానుమతి.

కాలకృత్యాలవీ పూర్తి చేసుకుని తన వొంటికి అంటుకున్న మైసూరుసేండిల్ తాజా వాసనని మత్తుగా పీల్చుకుంటూ అరమోడ్పు కళ్ళతో గదిలో అడుగు పెట్టినభానుమతికి పనిమనిషిగదివూడుస్తూ కనిపించింది. మంచం కింద నేలమీద చిందర వందరగా పడివున్న గుప్పెడు సిగరెట్టు పీకల్నీ దగ్గరగా పోగెట్టి చేట లోకి ఎత్తుతోంది.

రాత్రి ఇన్ని సిగరెట్లు కాల్చాడా ఆయన! అని ఆశ్చర్య పోయింది భాను మతి. అంతకు పదింతలుగా, యిలాంటి మనిషిని తను ఎలా భరించ గలిగానా అని కూడా విస్తుపోయింది.

ఏవేవైతే తనకు యిష్టంలేదో వాట న్నిటికీ క్రమక్రమంగా తను అలవాటు పడిపోతున్నానన్న విషయం ఆలోచించే సరికి నిలువెల్లా ఒక్కసారి ఆమె వణికి పోయింది. యిప్పటికే తాను ఎంతగానో మారిపోయింది. మరికొంత కాలంపోతే తనని తానే గుర్తుపట్టలేదేమో!

పనిమనిషి వెళ్ళిపోయాక తలుపు దగ్గరగా చేరేసి వచ్చి కిటికీ ముందు కూచుంది భానుమతి. ఆ కిటికీలోంచి చూస్తే ఏమీ కనిపించదు—ఎదురుగా వున్న మేడగోడ తప్ప. ఆ గోడకి కిటికీ వున్నా అదెప్పుడూ తెరుచుకోదు. అందు వల్ల కిటికీలోంచి ప్రాణంలేని, కదలికలేని మార్పులేని గోడ ఎప్పుడూ ఒకే మాది రిగా అసహ్యంగా, అర్థరహితంగా కని పించి మరీ విసుగు కలిగిస్తూ వుంటుంది. అయినా భానుమతికి ఆ కిటికీలోంచి చూడ్డంకన్నా మరో కాలక్షేపం లేదు. ఏమీ తోచనప్పుడల్లా అదే కిటికీలోంచి అదే ఆసక్తిలేని అదే గోడను చూస్తూ వుండిపోతుంటుంది ఆమె.

అక్కడలా కూచున్నప్పుడు చూడ్డా నికి ఏమీ వుండదు గనక ఆమె చుట్టూ ఆలోచన్లు ముసురుకుంటాయి. ఆ చోటుకీ ఆలోచనలకీ లంకెవుంది. వాటినుంచి ఆమె తప్పించుకోలేదు.

సిగరెట్లు మీంచి చిన్నతనంలోకి రెక్క లూపుకుంటూ ఆలోచన్లు ఎగిరి పోయాయి. ఎవరిచేతిలో సిగరెట్లు చూచినా తెల్లగొంగళీ పురుగుల్ని చూసి నట్టే వుండేది. అవంటే పరమ అసహ్యం. ఆ వాసనకూడా కిట్టదు. తలనొప్పి వచ్చే స్తుంది. మొన్న మొన్నటి వరకూ ఇంతే

హైస్కూల్లో చదువుకొనేప్పటిమాట. ప్రయివేటు క్లాసు వుందంటే ఉదయం ఎనిమిదింటికే స్కూలుకి వచ్చేసింది. ఇంకా ఎవరూ రాలేదు. వాచ్‌మన్ క్లాసు తెరిచి శుభ్రం చేస్తున్నాడు. అందాకా అలా ఎండలో నుంచుందామని రింగ్ టెన్నిస్ ఆడుకునే కోర్టులోకి వెళ్ళింది. అక్కడ రాజారాం, సుబ్బారావూ కూచుని దొంగచాటుగా సిగరెట్లు కాలుస్తున్నారు. ఆమెను చూసి గతుక్కుమన్నాడు రాజారాం. "వుండు, మీ నాన్నతో చెప్తాను" అంది. వాళ్ళిద్దరి యిళ్లూ ఒకే వీధిలో దగ్గర దగ్గరగానే వున్నాయి. రాజారాంకి వాళ్ళింట్లో చనువెక్కువ. సుబ్బారావుతో అంత పరిచయం లేదు.

ఇంట్లో చెప్పొద్దని ఎంతగానో బతిమాలుకున్నాడు రాజారాం. అప్పట్నించీ అతన్ని ఎప్పుడైనా ఏడ్పించాలంటే "నువ్వు సిగరెట్లు కాలుస్తున్నావని మీ నాన్నతో చెప్పేస్తాను సుమా" అని భయపెట్టుండేది. అతను కొంతకాలం అలాగే భయపడుతుండేవాడు. తర్వా తర్వాత "చెప్పుకుంటే చెప్పుకో" అని ఎదురు తిరిగేవాడు. ఆ తర్వాత అలా అనడంకూడా మానేసి ఆమె చూస్తుండగానే సిగరెట్టుతీసి కాల్చి ఆమెనే ఏడిపిస్తుండేవాడు. ఒకసారి ఆమెకు కోపం వచ్చి అతనితో మాట్లాడ్డం మానేసింది. అప్పటినుంచీ అతను ఆమె చూస్తుండగా సిగరెట్లు కాల్చేవాడుకాదు. ఆమె చదువు స్కూల్ ఫైనల్‌తో ఆగిపోయి పట్నంలో కాలేజీ చదువు చదువుతున్నప్పుడుకూడా తన ఎదురుగా సిగరెట్లు కాల్చడానికి ఒప్పుకునేది కాదు. చివరికి అతను నగరంలో ఉద్యోగం చేస్తూచాలా పెద్దవాడైపోయి ఎప్పుడైనా స్వగ్రామం వస్తే అతనికి సిగరెట్లు కాల్చే అలవాటు ఎంత ఎక్కువైనా ఆమె ఎదుట కాల్చేవాడు కాదు. వచ్చినప్పుడల్లా ఆమెను చూడకుండా వెళ్ళేవాడుకాదు. ఏదో వంకన వాళ్ళింటికి వెళ్ళి ఆమెను పలకరించి మరీ వచ్చేవాడు.

రాజారాంను గురించి ఆలోచిస్తోంటే ఆమెకు కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. ఏడుపొచ్చింది. అలాంటి తియ్యని అభిమానానికి తను నోచుకోలేకపోయింది. ఎంతో సాహసంతో తను చేసిన పని చివరకు యిలాంటి ఫలితాన్నిస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఇప్పుడు ఏం చేయగలదు? ఏమీచేయని అసహాయస్థితి తప్ప ఏం మిగిలిందని. చివరకు ఎలా అయిపోయిందీ తన బ్రతుకు!

రాధికా, 'రాంచిలకా' బిలబిల్లాడుతూ వచ్చారు. భానుమతి చెక్కిళ్ళమీంచి కన్నీరు కారడం చూసి—

"ఏడవడంమర్చిపోయావనుకున్నానే ఇంకా ఏడుస్తున్నావేమిటీ! ఏడిస్తే కన్నీళ్లు కారడంతప్ప ఏం లాభంలేదు. మాలాగా నవ్వడం నేర్చుకుంటే ఎప్పటికన్నా బాగుపడ్తావు. పద, కాస్సేపు కేరమ్స్ ఆడుకుందాం" అంటూ ఆమెను బలవంతంగా లేవదీసి చెవిలో గుసగుసలాడి ఆమె నవ్వేవరకూ వొదిలిపెట్టలేదు.

నిజమే. ఇప్పుడు ఏడవడం మర్చేపోయింది. మొదట్లో అయితే రోజల్లా కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూనే వుండేది. ఇప్పుడు రాజారాం గుర్తొచ్చాడు గనక కన్నీళ్ళు తిరిగాయి. లేకపోతే అవి కూడా వచ్చేవి కావేమో, ఎలాటి జీవితం చివరికి ఎలా మెలితిరిగిపోయింది! ఆలోచిస్తోంటే భయంకూడా వేస్తోంది.

అందుకే భానుమతి ఆలోచించడం కూడా మానుకోవాలనుకుంది. ఆరోజు నుంచీ ఆమె కిటికీ దగ్గర కూచోడం తగ్గించేసింది. నిద్ర బాగా అలవాటు చేసుకుంది. నిద్రరాక, ఏమీ తోచకపోతే అద్దం ముందు కూచుని అలంకరించుకుంటూ గడిపేయడంకన్న వుత్తమమైన కాలక్షేపం మరోటి కనిపించలేదు.

వారం రోజులు గడిచాయి. ప్రతి రోజూ ఏదో ఒక అద్భుత సంఘటన జరగబోతోందన్న ఆశతోనే ఎదురు చూస్తోంది భానుమతి. ఏ ప్రత్యేకతా లేకుండా యథావిధిగానే ప్రతిరోజూ గడిచిపోతోంది. అదే జీవితం. అదే నిరాశ. అదే ఆశ.

ఇంటికి వుత్తరం రాసిపెట్టమని మరోసారి యింకెవరినో అడుగుదామనుకుంది కాని మళ్ళీ అడగలేదు. ఇప్పటికే అరడజనుమందికి పైగా చెప్పింది. అడ్రసులు కూడా తీసుకున్నారు. అలాగే రాస్తాం అన్నారు. నమ్మక తప్పనంత తియ్యగా చెప్పారు. వాళ్ళను నమ్మి ఆశలు పెట్టుకుంది. ఇంటిదగ్గరనుంచి ఏ క్షణంలోనైనా ఎవరో ఒకరు వస్తారని ఎదురు చూస్తోంది. కాని ఆశ నిరాశేఅయ్యింది. ప్రతిసారీ నమ్మి మోసపోవడం తప్ప ఒరుగుతున్నదేమీ లేదు. అందుకే మరిక ఎవరికీ చెప్పదలచుకోలేదు.

కాని మరో మూడురోజులు గడిచాక అకస్మాత్తుగా ఓ రాత్రివేళ తలుపులు దబదబమన్నాయి. ఇప్పుడిప్పుడే ఆమెకు నిద్రపడుతోంది. ఆ శబ్దానికి ఆమెతుళ్ళిపడిలేచింది. తలుపులు తీసింది.

ఎదురుగా పోలీసు!

అతన్ని చూడగానే ఎంతగా ఆశ్చర్య

పోయిందో అంతగానూ ఆమెకి ప్రాణం లేచొచ్చింది. పంజరంలోంచి బైటపడి రెక్కల్ని టపటపా కొట్టుకున్న పక్షి లాగ సంతోషంతో గుండెలవిసి పమిట రెపరెపలాడింది. మాటలు తడబడ్డాయి.

"బాబ్బాబు, మీరు ముందు నన్నిక్కడ్నించి బైటికి చేర్చారంటే మీ మేలు ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను. నేను యిక్కడి మనిషినికాదు. మోసంచేసి యిక్కడికి లాక్కొచ్చి పడేశారు..."

"నీ పేరు భానుమతేనా?" దానించి చూసి అడిగాడు పోలీసు.

"అవును, భానుమతే. రైలు దిగి మా బంధువుల గురించి ఎదురు చూస్తోంటే ఒకాయన నమ్మకంగా మాటలుచెప్పి నేను వెళ్ళాల్సిన చోటికి తీసుకెళ్తానని చివరికి యీ కూపంలోకి లాక్కొచ్చాడు తప్పించుకు పోదామంటే...'

"అవునవును. ఆ విషయమంతా తెలుసు. ఇంక నీకేం భయం లేదు, నా కూడా రా. ఇంతకీ లోపల ఎవరైనా వున్నారా?" అంటూ గదిలో తొంగి చూశాడు పోలీసు.

"ఎవరూ లేరు. వెళ్ళిపోయి చాలా సేపైంది" అంది ఆమె.

ఆమెను వెంటబెట్టుకుని హాల్లోకి వచ్చాడు పోలీసు. అక్కడ ఎస్. ఐ, మరొక యిద్దరు పోలీసులూ వున్నారు. వాళ్ళను చూడగానే దుఃఖం ఆపుకోలేక గొల్లుమని ఏడ్చేసింది. ఎస్. ఐ. ఆమెను ఊరుకోబెట్టడానికి చాలా ప్రయత్నించాడు గాని ఆమె దుఃఖానికి అడ్డుకట్ట వేయలేకపోయాడు. మూడు పట్టీల ముసలి హెడ్ కాన్‌స్టేబుల్ ఆమెకు ధైర్యం చెప్పి పదినిమిషాలకు లాగైతే ఊరుకోబెట్టాడు.

"నీకేం భయంలేదు. పొద్దున్నే మీ నాన్న వచ్చి నిన్ను తీసుకెళ్ళిపోతాడు. ఇప్పుడాయన ఊళ్ళోనే వున్నాడు. ఆయన పోలీసు కంప్లెయింట్ యిస్తేనే మేం మూడురోజులబట్టి వెతుకుతున్నాం.

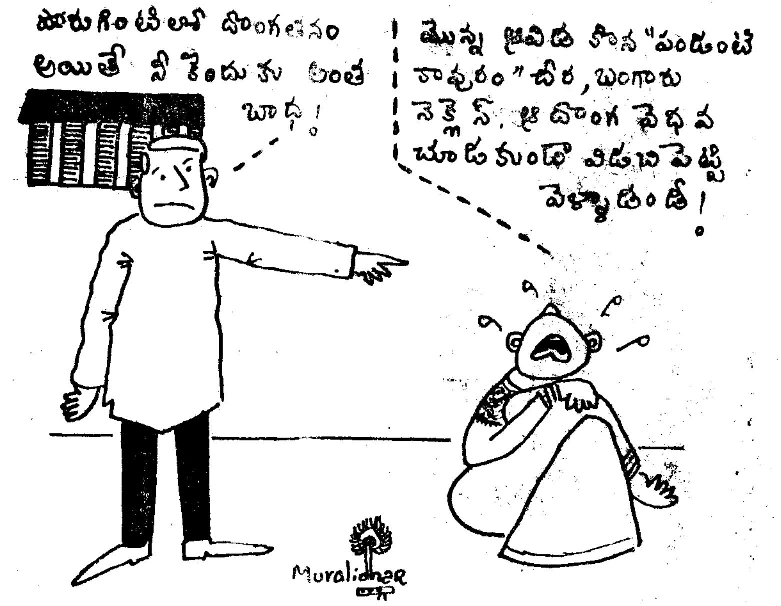

మొన్న అకస్మాత్తుగా చాలాచోట్ల రైడ్ చేశాంగాని కనిపించలేదు నువ్వు. పట్టుబడ్డవాళ్ళకి నీ ఫోటో చూపితే చివరికి యీ యింట్లో వున్నట్టు తెలిసింది. ఒక విధంగా నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి, ఇంత తొందరగా నీ ఆచూకీ తెలుస్తుందనుకోలేదు" అన్నాడు.

రత్నాబాయిని, మరో మగనౌకరునూ అరెస్టుచేసి వేన్‌లో ఎక్కించారు. భానుమతినికూడా తమతోపాటు తీసుకెళ్ళారు. ఆమెను ఆ రాత్రికి పోలీసు కంట్రోల్‌రూంలో వుంచి మర్నాడు వుదయాన్నే వాళ్ళ నాన్నకు అప్పజెప్తామన్నారు.

ఆ రాత్రి కంట్రోల్ రూమ్‌లో ఆమె నిద్రపోనేలేదు. ఇన్నిరోజులుగా ఆ పాపకూపంలోంచి బైటపడదామని ఒకటే ఆరాటపడిపోయిందికాని తీరా బైటపడ్డాక నలుగురికీ తన ముఖాన్నెలా చూపించాలా అన్న దిగులు పట్టుకుంది. రానున్న వెలుగుని ఎలా భరించాలో అర్థంకావడంలేదు. వుదయంలోకి తొంగి చూడ్డానికి సిగ్గుగా వుంది. ఏమీ జరగనట్టు అతిమామూలుగా పరిచయస్తులముఖాల్లోకి చూడాలంటేసాధ్యమా అనిపిస్తోంది. ఇప్పుడు రాజారాంముందు తలెత్తి నిల్చోవడం ఎలాగ? చిరునవ్వుతో పలకరించడం ఎలాగ?

రాత్రంతా రాజారాం ఆలోచనల్లే ఆమెను చుట్టుముట్టేశాయి. అతనికి యీ సంగతంతా తెలిసుండకపోవచ్చు. అయినా అతనితో వెనకటిలా యిప్పుడు తను మాట్లాడగలదా? ఇప్పుడు కాకపోయినా మరొకప్పుడైనా యీవిషయం అతనికి తెలియకపోదు. అప్పుడు అతని కళ్ళతో తను కళ్ళు కలపగలదా?

కాని ఆ వుదయం తండ్రితోపాటు రాజారాంను కూడా చూసేసరికి ఆమెకు ఆశ్చర్యంతోపాటు దుఃఖమూ ముంచుకొచ్చింది. మరోసారి ఆమె భోరున ఏడ్చేసింది. ఎంతో కష్టంమీద తండ్రి ఆమెను ఊరుకోబెట్టాడు. రాజారాం ఏవో పొడిపొడిగా మాట్లాడ్డం తప్ప ఎక్కువగా మాట్లాడలేక పోయాడు. భానుమతి సూటిగా అతని ముఖంలోకి చూడలేకపోయింది. ఆవిడేకాదు అతను కూడా ఆమె ముఖంలోకి చూడలేకపోయాడు.

మాటల సందర్భంలో తండ్రి చెప్పాడు—

ఆమె రాయించిన వుత్తరం అంది వెంటనే బయలుదేరి వచ్చాడట. ఓ నాలుగు రోజులు తనంతట తనే ఆమె ఆచూకీ తెలుసుకుందామని ప్రయత్నిం చాడటగానీ లాభం లేకపోయిందట. చి రికి రాజారాంను కలుసుకుని అతని సలహామీదే పోలీసు కంప్లెయింట్ యిచ్చాడట. మొదట్లో హోటల్లో దిగినా రెండు రోజుల క్రితమే రాజారాం పట్టు బడితే హోటలు ఖాళీచేసి అతనిరూముకి మకాం మార్చేశాడట.

తండ్రి ఆ విషయాలన్నీ చెప్తూ "వాతోపాటు పాపం రాజారాంకూడా చాలా కష్టపడ్డా డమ్మాయ్. నా గురించి రెండ్రోజులు ఆఫీసుకుకూడా సెలవు పెట్టాడు. అతనికి మనం చాలా ఋణ పడ్డాం" అన్నాడు.

జాలిగా నవ్వుకుంది భానుమతి. అతని మీద ఏర్పరచుకున్న యీ అభిమానంలో పదో వంతయినా యింతకు ముందు వుండి వుంటే తన బ్రతుకు ఇలా తయారయ్యేవే కాదు-అనుకుంది భానుమతి. చెప్పినా వినిపించుకోకుండా తన పంతమే నెర వేరాలనే తన తండ్రి మొండి పట్టుదల వల్లే తాను ఇల్లొదిలి పెట్టాల్సి వచ్చింది.

ఆ రోజున ఏ మాత్రం తనమాట విని పించుకోని తన తండ్రి యిప్పడిలా మాట్లాడుతోంటే జాలిగా నవ్వుకోక చేసేదేం వుందిప్పుడు. చెయ్యడానికేమీ మిగలనప్పుడు యిలాంటి నిస్సహాయతలో తనమీద తనకి జాలికాక మరింకేం కలుగు తుంది.

కూతుర్ని తీసుకుని ఆ రోజే వెళ్ళి పోదాం అనుకున్నాడు తండ్రి. ఒకరోజు ఆగి వెళ్దాం అంది భానుమతి. పైగా ఆ రోజుకి రిజర్వేషను కూడా దొరకలేదు. మర్నాటి[illegible]తే సీట్లున్నాయి. ఒక రోజు [illegible]ళ్దాం అనుకున్నాడు. అప్ప టికి టిక్కెట్లు తీసుకున్నాడు.

రాజారాం రూము మరీ చిన్నదేం కాకపోయినా ముగ్గురు పడుకోవా లంటే కష్టమే. పైన డాబా వుందికానీ చలికాలం. అక్కడ వున్న నాలుగు పోర్షన్లలోకీ వెళ్ళడానికి సందులాంటి సన్నని వరండా ఒకటి వుంది. రాత్రి పది దాటాక దాంట్లోంచి వచ్చిపోయే వారిక వుండరు. తనపక్క అక్కడ వేసుకుందాం అనుకున్నాడు రాజారాం.

హోటలునించి కేరియరు తెప్పించి భోంచేసే సరికి తొమ్మిదయ్యింది. మరో గంటవరకు పడుకోడానికి వీల్లేదు. అంత వరకూ అలా డాబామీద పచార్లు చేసి వద్దామని పైకి వెళ్ళాడు. భానుమతీ, ఆమె తండ్రీ పడుకున్నారు. ఆయనకు తొందరగానే నిద్ర పట్టేసింది. ఆమెకు మాత్రం నిద్ర పట్టలేదు. తండ్రి గురక తీసేవరకు వుండి లేచి డాబామీదకు వెళ్ళింది.

ఆమె అడుగుల చప్పుడు విని వెనక్కి తిరిగి చూసి గుర్తుపట్టి "ఏం, నిద్ర పట్ట డంలేదా?" అని అడిగాడు రాజారాం.

"నిద్రపోలేదు. నీతో ఓ విషయం మాట్లాడుదామని మేలుకుని వుండి ఇలా వచ్చాను" అంది.

పైన చీకటిగా వుంది. ఆకాశం వెలు గులో అస్పష్టంగా రూపాలు కనిపిస్తు న్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ పిట్టగోడకు దగ్గ రగా వచ్చి నిల్చున్నారు.

"ఆ రోజు నువ్వు స్టేషనువు ఎందుకు రాలేదు?" అంది భానుమతి.

"ఏరోజు?" అన్నాడు అతను ఆమె వైపు తిరిగి.

"అదే... నేను యీ వూరు వచ్చిన రోజు."

"ఏమో... నువ్వు వస్తున్నట్టు నాకేం తెలుసు?"

"ఉత్తరం రాశాను కదా!"

"అందలేదే. అడ్రసు సరిగానే రాశావా?"

భానుమతి ఓ నిమిషం ఏమీ మాట్లాడ లేక పోయింది. ఆ తర్వాత చాలా నీర సంగా "ఇంతకు పూర్వం ఎన్ని వుత్త రాలు రాయలేదు. అవన్నీ అంది యిదొ క్కటే అందకపోవడం ఏమిటి!"అంది. ఓ క్షణం ఆగి మళ్ళీ "ఉత్తరం అంద లేదని ఎంత తేలిగ్గా అబద్ధమాడు తున్నావ్. నిజంగా నీకు వుత్తరం అంద లేదూ" అంది.

"లేదు" అన్నాడు రాజారాం.

"చూసేవా. ఈ తప్పు నీకు అంటుకో కుండా వుండడానికి ఎంతపెద్ద అబద్ధం ఆడుతున్నావో. నేనూ నమ్మేదాన్నే కాని ఆ వుత్తరం నా కళ్ళ బడింది.

ఇందాక నువ్వు కాఫీకో దే ... బైటి కెళ్ళినప్పుడు నీ పుస్తకా ... రేక్ చూస్తోంటే అందులో కనిపి ...ంది."

రాజారాం సిగరెట్టు తీ... వెలిగించాడు. దమ్ము లాగినప్పుడ... అతని ముఖం ఎర్రగా రక్తం పూ...కొన్నట్టు వుందుతోంది.

"నువ్వు కావాలనే ఆ ...జు స్టేషనుకు రావడం మానేశావ్ క...రా" అంది భానుమతి.

"అవును. కావాలనే మ...నేశాను. అయితే యిప్పుడేమంటావ్?" అన్నాడు చాలా అసహజంగా.

భానుమతి దానికి సమాధానం చెప్పకుండా "రాజారాం! నాన్న ...యీ రోజే వూరెళ్ళిపోదామంటే రేపు వెళ్దామని ఆపాను, ఎందుకో తెలుసా... ...ల్లీముందు నీతో కొన్ని విషయాలు మ...ట్లాడుదామని. ఇంతకీ నన్ను రేపు వెళ్ళిపోమంటావా? వుండమంటావా?" అని అడిగింది.

"వెళ్తేనే మంచిది. ఇక్క...డ వుండి మాత్రం చేసేదేముంది?" అన్నాడు రాజారాం.

"నీలా అంత తేలిగ్గా తీ...సుకోలేను రాజారాం. నీ కాళ్ళావేళ్ళా పడి బ్రతిమాలయినా సరే నీ దగ్గరే ...ండిపోదామనుకుంటున్నాను, ఆ విషయ...మే నీతో మాట్లాడుదామని ఆగిపోయాన..." అంది ఆమె.

"నా దగ్గరా! ఇంత జరిగాక ...న్నెలా పెళ్ళి చేసుకోమంటున్నావ్. నేనూ మనిషినే. నాకూ రాగద్వేషాల...న్నాయి" అన్నాడు అతను.

"లేదనడం లేదు. కాని సాన...భూతితో ఆలోచించమంటున్నాను. నీగ...ంచే కదా యింత సాహసం చేశాను. నిను ...కాదని నాన్న మరో సంబంధం ...యపరిచినప్పుడు నీకు వుత్తరం రా...స్తే ...ఇచ్చిన సమాధానం అప్పుడే మర్చిప...యావా? నువ్వు రమ్మంటేనే కదా ...రిపోయి

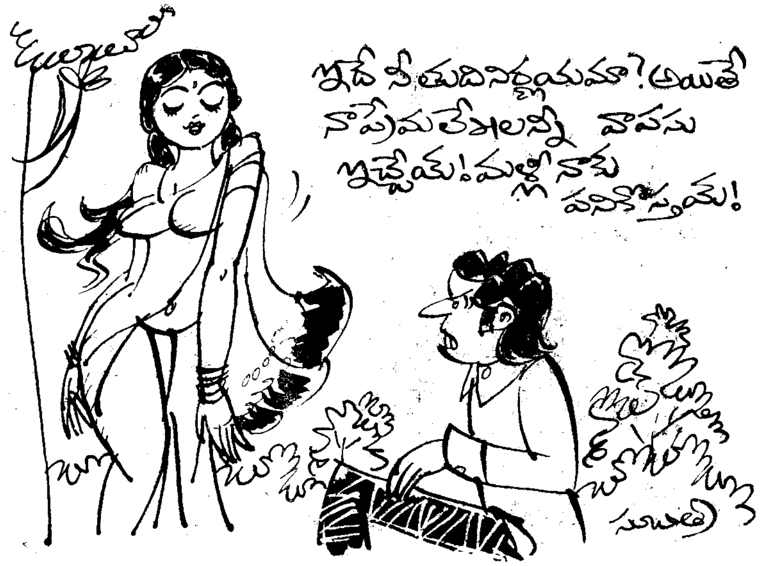

వచ్చాను. నీమీద ఎంత ప్రేమ లేకపోతే యింత సాహసానికి పూనుకొంటానో ఆలోచించావా. ఆ రోజు స్టేషనుకి వచ్చి వుంటే యిలా జరిగేదికాదని నీకూ తెలుసు."

"బాగుంది వరస. దానికి నన్నే తప్పు పడుతున్నావన్నమాట." రాజారాం కంఠంలో చికాకు విసురుగా తుళ్ళింది. "చూడు భానుమతీ నీకు బాధ కలిగినా సరే ఒక మాట చెప్పక తప్పదు. నేను ఎంగిలి కూడుకు ఆశపడే మనిషిని కాదు. అంతే" అన్నాడు తిరిగి.

భానుమతి ఏడుస్తున్నట్టుంది, సన్నగా ఎక్కిళ్ళు వినిపిస్తున్నాయి. రాజారాం అదేమీ తనకు పట్టనట్టు అక్కడ్నుంచి కదిలి డాబా అవతలి కొస దగ్గరకెళ్ళి నుంచుని నిర్లిప్తంగా దూరంగా వున్న దీపాలకేసి చూస్తున్నాడు.

పది నిమిషాలు తనలోతనే కుమిలి కుమిలి ఏడ్చి, చివరకు ఓదార్చేవారు లేక తనకితనే దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుని కళ్ళు తుడుచుకుంటూ రాజారాం దగ్గరకు వచ్చింది. అతను అక్కడ్నుంచి గబగబా మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయాడు.

ఓ నిమిషం తర్వాత ఆమె కూడా కిందకు దిగిపోయింది. అప్పటికే అతను పక్క తీసుకుని వరండాలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

భానుమతి తలుపులు దగ్గరగా చేరేసుకుంది. ఓ గంట తర్వాత ఆ తలుపుల్నే తీసుకుని బైటికొచ్చింది. మళ్ళా లోపలికి వెళ్ళలేదు.

ఉదయం ముందుగా రాజారాంకే తెలిసింది,—ఆమె వెళ్ళిపోయిందని. గదిలో వాచీ పెట్టి వద్దామని వెళ్తే కాళీ పక్క కనిపించింది. చటుక్కున లైటు వేశాడు. టేబిలు మీద స్పష్టంగా కనిపించేట్టుగా ఓ వుత్తరం వుంది.

"నాన్నా! నీ కూడా రాలేను. ఓడిపోయాక ఏ ముఖం పెట్టుకుని మళ్ళీ ఆ వూళ్ళో అడుగెట్టగలను! నా గురించి చూడకు. నేను చచ్చిపోవడం లేదు. బ్రతుక్కి దారొకటి వెతుక్కోవాలి కదా. ఎప్పుడైనా నా దగ్గర నుంచి మనియార్డరు వస్తే తిరగ్గొట్టవు కదూ. అమ్మకు నా నమస్కారాలు చెప్పు— భానుమతి"

రాజారాం గతుక్కుమన్నాడు. తనకీ ఎక్కడైనా వుత్తరం పెట్టిందేమోనని, చూశాడు గాని కనిపించలేదు. టేబిలు కింద కసికొద్దీ నలిపేసి వుండ చుట్టి పారేసిన తన ఫోటో మాత్రం కనిపించింది.

★★★